

Arrest

nr. 136 007 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 mei 2012 een aanvraag in tot verblijf in functie van zijn Belgische grootmoeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 30 oktober 2012. (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52,§4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, die op 14.05.2012 werd ingediend door:

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.19 80 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2012 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Er is een pensioenfiche voorgelicht van de inkomsten van het jaar 2011. Hieruit blijkt dat de Belg € 11.217,08 ontving voor het jaar 2011, die komt op € 934,76 per maand.

Bijgevolg is er met de pensioenen niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over toereikende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen en te voorkomen dat betrokkene tenlaste zou vallen van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene heeft evenmin aangetoond in het verleden tenlaste geweest te zijn van de referentiepersoon: als bewijs hiervan betrokkene verklaring op eer door derden voor. Deze verklaringen vormen geen afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden aangezien betrokkene altijd bij zijn broer heeft ingewoond, is ook door deze samenwoning niet aangetoond dat betrokkene tenlaste was van de referentiepersoon.

De verklaring op eer van deze broer van betrokkene beweert betrokkene inwoont, kan evenmin aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien het hier opnieuw om een verklaring op eer gaat in deze, zoals hierboven gesteld, niet op haar fase feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 *iuncto* artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Hij voert aan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat het ten laste zijn een feitenkwestie is die kan bewezen worden met alle mogelijke middelen (HvJ C-215/03, *Oulane*, HvJ C-1/05, *Jia*). Hij voert daarbij aan dat hij verklaringen van derden heeft toegevoegd als bewijs van het inkomen, waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Hij betwist dat enkel rekening werd gehouden met het inkomen van de referentiepersoon, zonder rekening te houden met andere elementen, zoals pensioen en de verklaringen waaruit blijkt dat hij ten laste van de referentiepersoon is. Hij voert aan dat het inkomen van de referentiepersoon uit hoofde van haar pensioen wel degelijk voldoende toereikend is om te voorzien in de bestaansmiddelen, zowel van haarzelf als van verzoeker. Daarnaast kunnen zij een beroep doen op andere familieleden en betaalt zijn grootmoeder geen huur. Hij voert aan dat wanneer de bestaansmiddelen niet toereikend worden geacht, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet er een behoefteanalyse moet geschieden. Evenmin wordt er rekening gehouden met het spaargeld van zijn grootmoeder en het feit dat verzoeker werkbereid is.

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verklaringen van derden niet als bewijskrachtig aanvaard worden. Uit het onderzoek van de voorgelegde bestaansmiddelen, meer bepaald de pensioenfiche, bleek dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er werd wel degelijk correct besloten dat het pensioen niet toereikend is om verzoeker effectief ten laste te nemen. Verwerende partij voert aan dat verzoeker zich met betrekking tot de behoefteanalyse beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder aan te tonen om welke redenen een dergelijke behoefteanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

2.1.3. Verzoeker antwoordt in de synthesememorie dat indien was overgegaan tot een behoefteanalyse wel degelijk essentiële zaken tot het bestuur zouden zijn doorgedrongen. Hij blijft erbij dat het referentiebedrag van 120% van het leefloon als enige criterium werd gehanteerd. Hij wijst erop dat geen rekening werd gehouden met andere factoren zoals de steun en familieleden en het feit dat zijn grootmoeder spaargeld heeft.

2.1.4. Daargelaten de vraag of het bestuur ermee kon volstaan te motiveren met de enkele vaststelling dat het referentiebedrag van 120% van het leefloon niet werd bereikt, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing daarnaast steunt op de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dit motief wordt door verzoeker evenwel niet betwist.

Naar luid van artikel 40ter *iuncto* 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet worden als familielid van een Belg beschouwd: “*de bloedverwanten in neergaande lijn [...] die te hunnen laste zijn*”. Aldus moet de aanvrager van een verblijfskaart niet enkel aantonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar moet de verblijfsaanvrager eveneens aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37), waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat onder het ten laste komen moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg van het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ, C-05, Yunying Jia, t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de ascendent dat hij of zij zowel in het verleden, dus voor zijn of haar aankomst in het Rijk, als op heden te zijn ten laste is. Verzoeker betwist enkel het motief dat betrekking heeft op het onvoldoende aantonen van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon.

Verzoekers kritiek dat werd nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, is een voldoende schragend motief om, krachtens artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, hem een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert aan dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een summier onderzoek en de beslissing geenszins steunt op een correcte en volledige feitenvinding. Daar geen rekening werd gehouden met andere elementen in het dossier en deze niet voldoende onderzocht werden, acht verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop in essentie dat het aan verzoeker toekomt ervoor in te staan zijn dossier zo volledig mogelijk op te stellen en alle nuttige informatie ter beoordeling van zijn aanvraag bij zijn dossier te voegen.

2.2.3. In zijn synthesememorie antwoordt verzoeker dat het Hof van Justitie in zijn arrest C-578/08, *Chakroun*, heeft gesteld dat ook bij het niet bereiken van een bepaald referentiebedrag de situatie van de aanvrager concreet moet worden beoordeeld. De verwerende partij heeft zich beperkt tot het loutere nagaan of er voldaan is aan het referentiebedrag. Hij voert aan dat hij en zijn grootmoeder wel degelijk

kunnen leven van een jaarlijks pensioen van 11.217 euro en wijst erop dat in andere Europese landen een dergelijk inkomen volstaat om gezinshereniging toe te laten.

2.2.4. Verwijzend naar de bespreking van het eerste middel, waarbij werd vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds op afdoende wijze geschraagd wordt door de vaststelling dat verzoeker niet aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, stelt de Raad vast dat een onderzoek van het huidige middel, dat uitsluitend betrekking heeft op de vraag of de verwerende partij voldoende zorgvuldig de voorwaarden met betrekking tot de bestaansmiddelen heeft onderzocht, niet van aard is afbreuk te doen aan dit motief. Het tweede middel kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT